

Arrest

nr. 111 006 van 30 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 25 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 26 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 9 december 2009 gedateerd schrijven diende verzoekster een eerste aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid besliste op 14 juli 2010 dat verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onvankelijk was.

1.3. Op 17 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Verzoekster diende bij aangetekend schrijven van 28 november 2012 een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De Raad vernietigde bij arrest nr. 97 991 van 27 februari 2013 de beslissingen die de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 17 september 2012 nam.

1.6. Op 25 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij verzoeksters eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 april 2013 de beslissing waarbij verzoeksters tweede aanvraag om, op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 31 mei 2013 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.11.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[C.P.Y.] [...]

nationaliteit: Kameroen

[...]

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3° of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 25.04.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 14.12.2009. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift [voor] waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 14.12.2009. Het voorgelegde medisch getuigschrift d.d. 21.09.2012 bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 25.04.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter § 3- 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Op het standaard medisch getuigschrift wordt verwezen naar bijlagen. Er dient opgemerkt te worden dat deze niet bij de aanvraag werden gevoegd.

Betrokkene legt bij haar aanvraag verschillende bijlagen voor aangaande haar medische toestand. Er kan met deze bijlagen echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medisch getuigschrift niet verwezen wordt naar deze bijlagen, noch voldoen deze bijlagen aan het model vereist door artikel 9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis, 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7, § 1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 17 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) en van het motiveringsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Verwerende partij stelt dat de aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden om medische redenen gebaseerd op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ingediend door verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 november 2012 onontvankelijk is omwille van het feit dat :

-verzoekster reeds voordien een aanvraag heeft ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, en dit bij aangetekend schrijven van 14 december 2009 ;

-de medische documenten die worden neergelegd in het kader van de aanvraag gebaseerd op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 reeds werden voorgelegd ter staving van de aanvraag dd 14 december 2009;

De verwerende partij stelt dus dat verzoekster in het kader van deze aanvraag gebaseerd op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 geen nieuw element inroept.

Verzoekster kan hier niet mede akkoord gaan.

Artikel 9 ter, §3 van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

« De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling».

Artikel 9 bis, §2,1° tot 3° stelt dat:

« § 2, Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;»,

In dit geval, dient te worden vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken een verkeerde toepassing heeft gemaakt van deze wettelijke bepalingen.

In de memorie van toelichting wordt verduidelijkt: “Ten slotte worden vreemdelingen ontmoedigd die reeds eerder een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis of artikel 9ter hebben ingediend, om een nieuwe aanvraag in te dienen op basis van dezelfde elementen.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 34).

Met betrekking tot hetgeen wordt bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, vermeldt de memorie van toelichting: “Het is ook hier de betrachting om opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9ter, § 2, nieuw, voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 ter, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden. Het gaat om dezelfde elementen die hierboven reeds besproken werden bij artikel 9bis, nieuw, van de wet. Een vreemdeling die eerst tevergeefs een aanvraag indient op grond van artikel 9bis, nieuw, van de wet en daarna een aanvraag indient op grond van artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt ook ontmoedigd.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 36).

Verzoekster heeft inderdaad een tweede aanvraag ingediend op 29 november 2012 (art. 9ter VW), na die van 14 december 2009 (art 9bis VW + Instructies van 19 juli 2009) maar haar eerste aanvraag was weliswaar nog niet afgewezen of toegestaan. Verzoekster merkt in dit verband op dat in de memorie van toelichting sprake is van “een vreemdeling die eerst tevergeefs een aanvraag indient”. In casu wist verzoekster niet of haar eerste aanvraag “tevergeefs” is ingediend. Er dient eveneens op te worden gewezen dat bij gebreke aan elk antwoord vanwege de administratie met betrekking tot de aanvraag gebaseerd op artikel 9bis (en de Instructies) van de wet van 15 december 1980 gedurende een termijn van bijna vier jaar, verzoekster in een sociaal totaal onaanvaardbare situatie wordt geplaatst. Inderdaad, zij geniet momenteel geen enkel inkomen, en dit ondanks de zeer lange termijn die is verlopen sinds de indiening van haar aanvraag gebaseerd op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Het is duidelijk dat deze situatie indruist tegen artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens.”

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de opgesomde wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur.”

4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van het motiveringsbeginsel – waarmee zij doelt op de materiële motiveringsplicht – dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling – die door verzoekster correct wordt weergegeven – blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3° van de Vreemdelingenwet of indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

In voorliggende zaak oordeelde verweerder dat de medische problematiek die verzoekster aanvoerde in haar tweede aanvraag om machtiging tot verblijf, die zij bij aangetekend schrijven van 28 november 2012 indiende, een bevestiging is van deze die zij aanvoerde in haar eerste aanvraag om machtiging tot verblijf die op 14 december 2009 werd ontvangen en die reeds als ongegrond werd afgewezen en dat deze tweede aanvraag daarom onontvankelijk is. Door te betogen dat zij op het ogenblik dat zij haar tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd indiende nog niet definitief wist dat haar voorgaande aanvraag niet zou worden ingewilligd, toont verzoekster niet aan dat verweerders standpunt incorrect is of dat hij een verkeerde toepassing maakte van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling is immers, gelet op de duidelijke bewoordingen ervan, van toepassing zodra wordt vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van een aanvraag om machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen bij een voorgaande aanvraag en dit ongeacht of deze vorige aanvraag reeds was behandeld op het ogenblik dat de nieuwe aanvraag werd ingediend. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarenboven dat de gezondheidsproblemen die zijn vermeld in het standaard medisch getuigschrift dat was gevoegd bij de machtigingsaanvraag van 28 november 2012 daadwerkelijk dezelfde zijn als deze die werden vermeld in de standaard medische getuigschriften die door verzoekster aan verweerder werden overgemaakt ter staving van haar eerdere aanvraag om tot een verblijf op medische gronden te worden toegelaten.

Er kan, op basis van verzoeksters toelichting, dan ook geen schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht worden vastgesteld.

4.2.3. De bestreden beslissing werd niet genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en voormelde wetsbepaling is in casu ook niet van toepassing, zodat niet kan worden besloten tot een schending ervan.

4.2.4. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster daarnaast aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekster beperkt zich tot het uiteenzetten van het feit dat zij lang op een beslissing inzake een andere aanvraag om machtiging tot verblijf heeft moeten wachten, dat zij hierdoor in een sociaal onaanvaardbare situatie werd geplaatst en dat zij actueel in België geen inkomen geniet. Zij toont hiermee niet aan dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing op zich artikel 3 van het EVRM heeft miskend of dat deze beslissing tot gevolg heeft dat zij zal worden gefolterd of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.2.5. Voorts moet worden gesteld dat een middel of een onderdeel van een middel slechts ontvankelijk is in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Verzoekster zet niet uiteen op welke wijze artikel 7, § 1 van het koninklijk besluit van 17 mei

2007 is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK